

UMĚLÉ NEHTY GLOM

MANIKURA

LENKA TOMÍČKOVÁ

512 48 PASEKY NAD JIZEROU

TEL: 0431/52 54 56

0431/52 57 77

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

Září - říjen 1999

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 9/10/1999 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 10,- Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11.

V roce 1999 vytiskla Tiskárna GLOS Semily, s.r.o. - tel./fax: 0431/624584.

*Ty nejkrásnější věci jsou vždy prosté,
ať je to mládí, krása nebo vřes.
A i když život je jen sladká lest,
protože všichni jsme zde jenom hosté,
přec člověk žije, aby zůstal živ
řadou svých skutků i v těch budoucích.*

Libuše Erbsová

ZPRÁVY z městského úřadu

□ Nej důležitější současnou akcí je úprava prostranství v Zákostelí a jeho okolí. Byl zpracován projekt, který sestává ze 4 částí:

- A - vydláždění ulice od drogerie podél hospody U Albíny na „ryneček“
- B - vlastní úprava celého „rynečku“
- C - dláždění a zpevnění prostory kolem celého kostela
- D - vydláždění ulice od pošty na náměstí.

Se zahájením projektu bylo započato 30. srpna. Bude-li vhodné počasí, akce by měla být hotová koncem října. Postup prací byl pozmeněn. Začalo se akcí C, aby prostor před Krakonošem a kolem kostela byl dokončen před divadelní přehlídkou, letos jubilejní, třicátou.

Dláždění bude provedeno zámkovou dlažbou, má to tu výhodu, že opotřebované kostky se mohou snadno vyměnit. Běhy budou zpevněny obrubníky, upraveno a doplněno dvěma novými lampami bude i prostranství kolem pomníku padlých.

Celou přestavbu provádí firma Janda z Jablonce nad Jizerou.

Pokračují také opravy památek. Dokončena bude socha sv. Josefa na cestě do Sklenařic a socha sv. Barbory v Loučkách bude přemístěna o 3 metry blíže k silnici, protože kámen je narušený tím, že stojí vlastně v bahně, na pramenech.

□ Občany Tříče zaskočilo letní sucho natolik, že nejvýše položené domky a chalupy na letní straně byly několik dní bez vody. Jednak přibýlo na prázdniny mnoho rekreatů a chalupářů, tím i mnoho zahrádek, hodně se kropilo a zalévalo, napouštěly se bazény a voda v nádrži ani kapacita pramenů na toto množství nestačila.

□ Přístup na hřbitov z parku je opět uzavřen a vchod bude jen jeden, ze silnice. Tak je tomu všude a hřbitovy se na noc zavírají a ráno zase otevírají. To se bude řešit i v našem městě.

□ První část plynofikace směrem k sokolovně je dokončena. Kotelna v sokolovně i v nemocnici se dostavuje. Druhá část směrem na Tříč (rodinné domky, vedle výzkumného ústavu a podél silnice) bude také dokončena ještě letos.

V nejbližších dnech bude proveden průzkum zájmu o plynofikaci na našem sídlišti, tj. v ulicích Letní, Sadové a Slunečné. Obyvatelé dostanou dotazníky a bude třeba je urychleně vrátit. Na základě těchto dotazníků se rozhodne, zda v této oblasti bude příští rok plynofikace provedena.

□ Do konce září bude uskutečněna kolaudace bytového domu za hřbitovem a byty předány zájemcům.

□ Od 1. září přešla ubytovna Nístějka z rukou MěÚ do rukou nájemkyně paní A. Doubkové. Smlouva je podepsána na 5 let.

□ Rovněž koupaliště je na 5 let pronajato a zapláceno a smluvní požadavky se řádně plní. K provozu koupaliště, k jeho údržbě, k jednání nájemce, prostě ke všemu, co účastníky zajímá, se mohou písemně vyjádřit. Schránka na nejrůznější příspěvky je umístěna stále na budově MěÚ.

□ Na výzvu k občanům v minulém čísle Větrníku, aby uvedli návrhy na pojmenování nových ulic, dostala redakce několik vtipných názvů, které pro pobavení uvádíme: ulice od fary po objekt pí... – Objektivní; od RD pí Večerníkové k RD pí Mandlové – Lískooříšková; od objektu RD pí Dlouhé – Long Street; od hřbitova po penzion pro seniory – Juniorská; od objektu České spořitelny – Komerční banky.

Škoda že celý anonymní příspěvek (podepsaný vymyšlenými jmény) tak vtipný nebyl. A dvakrát škoda, že autor či autoři nevyužili svého vzdělání, vtipu a schopnosti „spisovatelských“ ušlechtlejí. O podobné články redakce napříště nemá zájem.

Zprávy z muzea

OSOBNOSTI, VÝTVARNÍCI, LITERÁTI

4. část

Výtvarníci

Pozdější dobu reprezentují na výstavách výtvarníci a jejich obrazy jsou ponechány jako dar muzeu:

Josef Hýsek, *Břidlicový lom*, výstava v muzeu v r. 1961

Miroslav Janků, narozený 1916, nedávno zemřel, v galerii muzea obrazy *Pohled na Kotel a Příkerští muzikanti*, výstavy zde měl v l. 1972 a 1985

Jakub Vinklář (syn herce Josefa Vinkláře), olej *Muzikanti*, výstava v r. 1985

Helena Cejnarová, obraz z výstavy *Svět v nás*, výstava v r. 1991

Ing. arch. Jan Pavlíček, akvarel *Vysoké nad Jizerou*, výstava v r. 1998, spolupracuje s vysokými ochotníky, navrhl plán rekonstrukce a přístavby divadla Krakonoš.

Další obrazy v galerii muzea: Tvář od Václava Pokorného, narozeného 1913, ve 30. letech absolvoval ČVUT a působil pak na Střední uměleckoprůmyslové škole v Jablonci nad Nisou, Portrét Jaroslava Skrbka od Františka Pavelky, Hory z Vysokého od Daňka-Sedláčka, portrét ing. Matěje od Vladimíra Hamelky, chalupa č. 20 od Josefa Klímy, Zimní krajina od Bohumila Šíra, Pohled na hory od Jaroslava Švába, Vysoké z r. 1967 od malíře Běží a Chalupy malíře Homolky.

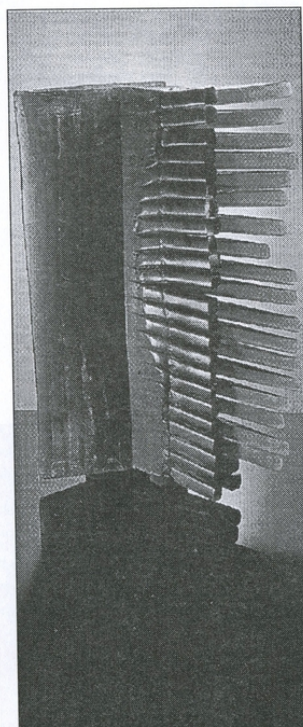
Výtvarníci skláři, medailéři, sochaři

Jan Lukáš, akademický sochař, je vnuk pí Františky Jandové. Narodil se 5. srpna 1944 v Praze, v letech 1958-62 studoval na Střední uměleckoprůmyslové škole v Jablonci nad Nisou, v letech 1963-69 VŠUP Praha, obor umělecké zpracování kovů u doc. Nušla, od roku 1990 vyučuje na SUP a Vyšší odborné škole v Jablonci nad Nisou.

Zpočátku se zabýval výtvarnými díly uplatňovanými v architektuře, nyní se věnuje především tvorbě medailérské, pracuje na modelech pro mincovnu v Jablonci nad Nisou. V letošním roce vystavuje na akci III. Salon - akce Asociace umělců medailérů v Jihlavě, předtím byla tato výstava v Jablonci nad Nisou. Zhotovil mj. desku se jmény obětí zvláštního soudu, která je umístěna na pomníku před vysokou sokolovnou.

Stanislav Kučera, vysoký rodák, vystudoval UMPRUM v Praze, stal se profesorem na sklářské škole v Kamenicím Šenově, navrhoval lustry.

Gizela Šabóková, rodačka z Nových Zámků, studovala sklářskou školu v Železném Brodě a Vysokou školu uměleckoprůmyslovou. Její práce, to je podivuhodný svět skla zvláště zabarveného, jemných barevných odstínů, kde důležitou roli hraje světlo a transparence. Vztah tvarů a jejich hmot v prostoru, linie, siluety a barvy připomínají sochařské dílo.

Vystavovala mj. v Praze, Paříži, Curychu, Hamburku, Amsterdamu, Bruselu. Podíl na jejích úspěších má i její manžel Karel Bartoníček.

Pokračování příště
Jana Vaváčková

Víte, že ...

■ 9. září 1999 byl odvezen veškerý odpad ze hřbitova, urnového háje a parku? Těm, kteří se o to zasloužili, patří dík nás všech. Byla to nepěkná práce a málokdo by uvěřil, co všechno jsou někteří lidé schopni „odložit“ na hřbitov nebo do parku. Je to v některých případech naprostá neúcta k místům, která nám připomínají naši minulost, i naprostý nedostatek slušnosti a ekologického myšlení. Prosím jménem celé redakce i jménem všech občanů, kterým na našem městě záleží: nedopusťme, aby se odpad hromadil tam, kam nepatří.

■ je nejen nový nástupní ostrůvek na náměstí, ale i altánek svítí čerstvými barvami?

■ v naší nemocnici se léčí i omrzlé ruce a nohy z Himálaje? Naši přední horolezci Josef Šimůnek a Josef Rakoncaj děkovali v rozhlasovém vysílání primářce paní Šinkorové za péči a za vyléčení.

Co se nám líbí a co se nám nelíbí

Přečteme-li si pozorně zprávy z MěÚ, musí uznat i ti největší pesimisté a záměrní „kritici“ všeho nového, že se město neustále zvelebuje, upravuje a zkrášluje. Přibývají nové domky (např. Bartošu, Janovských, Štěpánků, servis L. Nedomlela) a řada dalších se opravuje a upravuje a dokončuje. Projdeme-li se po sil-

nici od Jilemnice, kudy prochází hlavní dopravní „tepna“, svítí už do dálky stavba benzinové stanice, každého upoutá výstavní areál ISS, nový, zářivý kabát dostala nemocnice, sokolovna je dokončená a je-li posekán trávník, skýtá rovněž pěkný pohled, nezůstal pozadu Dům mládeže pro ISS, U Albíny vznikl pěkný zahradní kout pro posezení v teplých letních dnech. Konečně dostal novou fasádu i poslední dům na náměstí. Jen v areálu P a P štít sousední výroby cukroví kazí hezký a úpravný vzhled vstupu do náměstí. Dokonce už i „zadní trakt“ bývalé lékárny je zrekonstruovaný. A to jsme prošli jen jednu část města.

Má to všechno ale jeden háček. Nesmíme se při té procházce dívat na silnici. To je okamžitě po všech dobrých dojmech. Že jsou silnice rozbité, není záležitostí města, ale okresu, to všichni víme. Jde o pořádek.

Je pravda, že byly žně, že se vozí sláma, že vozy Horalu musí jezdit středem města, to všechno je nutné, dá se to nějaký čas přehlédnout, ale jak vypadá město letos, jak je sláma všude, kam se podíváte, ve všech přilehlých ulicích i uličkách, to rozhodně nepůsobí pěkně. Určitě by se

dalo všechno snadno a lehce napravit. Až se dovozí sláma, mohli by zaměstnanci Horalu město uklidit, slámu všude shrabat, zamést a odvézt a cítili bychom se jako občané čistého města hned líp!

Měla jsem možnost koncem srpna projít pěkný kus střední Evropy, ne po dálnicích, ale přes vesnice a vesničky, městečka i města, vyložené zemědělské oblastí i kraje průmyslové. Všechny měly jedno společné: čistotu. Nikde nebyla sláma na silnicích, natož v ulicích měst, všude byly spousty květin, upravená okolí škol, nikde žádný plevel, žádné odpadky před obchody, kostely a kostelíky čistoučké a do dálky svítící bílými a žlutými barvami, hřbitovy a hřbitůvky spíš jako parky. Rodinné domky upravené,

okna plná květin, přilehlé uličky čisté a zametené, nestačila jsem se dívat. Tam všude totiž platí „biblické“ heslo „můj dům, můj hrad“. Na to si u nás mnozí občané ani za těch 10 let nezvykli, mnohým z nich se mnohem víc zamlouvá „zlaté“ heslo socialismu: „co je tvoje, to je moje, ale co je moje, po tom ti nic není!“.

Kde je nastláno, snadno se přistýlá. Toho využívají bohužel i mnozí návštěvníci a chalupáři, snadno se z auta vyhodí do příkopu plná igelitka odpadků, prázdné kanystry po oleji a spousta jiných odpadů. Vrcholem všeho, neucty, nevzdělanosti a sprostoty, byly staré brambory vysypané na hřbitově, a pak i v urnovém háji. To bude práce nějakého

místního občana, který si chtěl něco dokázat, ale je to opravdu ubohý projev zla a nesnášenlivosti, nedovedu to ani pojmenovat.

A to ještě není všechno. Chcete-li, aby vaše dopisy došly včas k adresátovi, neházejte je do schránky na náměstí, ale doneste je na poštu. Další „dobrodinci“ totiž plní poštovní schránku i jinými, nechutnými „poklady“. Mnozí občané si stěžují na nedostatek odpadkových košů. To je další problém. Na ty vyprázdněné už zase čekají různí „podnikavci“, aby do nich vysypali vlastní domovní odpad. Je to přece zadarmo. Špatnosti některých lidí opravdu neznají míry ani konce.

Abych nekončila jen pesimistickými úvahami o nedobrych vlastnostech některých našich spoluobčanů, ráda bych jménem naší redakce a jistě i jménem vás všech, kteří to s naším městem myslíte dobře, poděkovala všem, kteří nám úsměvy a ochotou zpřijemňují denní život a nákupy. Za všechny ostatní bych tentokrát ráda poděkovala všem zaměstnancům pekárny, odvedli během léta a odvádějí více než svědomitou práci a připravují pořád nová překvapení pro naše chuťové buňky.

Dvěma nově vznikajícím obchodům, pana Fišery na náměstí a pana Blažka u Bartoníčků, (oba mají být otevřeny ještě na podzim) přeji podobný úspěch jako má naše pekárna, a nám všem tolik milých úsměvů a ochoty při nakupování.

*Postřehy a poznatky z redakce opět
soustředila, zapsala a fotografovala
Ludmila Hnyková*

Školní okénko

ZŠ

Začal nový školní rok

Do základní školy nastoupilo 204 dětí, z toho do Vysokého 196 a do Roprachtic 8. Nejpočetnější je 1. třída, která má 30 žáků - 27 ve Vysokém, 3 v Roprachticích. Ve Vysokém je 9 tříd a 1 oddělení školní družiny, v Roprachticích se učí v jedné třídě žáci 1., 2. a 3. ročníku.

V obou školách pracuje 14 pedagogických a 7 nepedagogických pracovníků. Vyučuje se podle vzdělávacího programu Základní škola, pouze v 9. třídě podle upraveného učebního plánu. Děti mohou navštěvovat ekologický a recitační kroužek a od 7. třídy informatiku, kde se zabývají prací na počítači.

Výuka semilské a jablonecké základní umělecké školy se opět uskuteční v prostorách naší školy, což je pro žáky výhodné, protože nemusejí dojíždět.

Školní družina má ranní provoz od 7 hodin a mohou ji navštěvovat všichni pří-

hlášení žáci, i z 2. stupně, kteří přijíždějí brzy a museli by čekat na začátek vyučování venku. Odpolední družina je pro žáky 1. stupně a končí v 15 hodin.

Organizace školního roku 1999/2000

Vyučování v tomto školním roce začalo ve středu 1. září 1999, 1. pololetí bude ukončeno v pondělí 31. ledna 2000, 2. pololetí bude ukončeno v pátek 30. června 2000.

Podzimní prázdniny - středa 27. října a pátek 29. října 1999 (čtvrtek 28. října je státní svátek).

Vánoční prázdniny - čtvrtek 23. prosince - pátek 31. prosince 1999 (vyučování začne v pondělí 3. ledna 2000).

Pololetní prázdniny - pátek 4. února 2000.

Jarní prázdniny - 13. - 17. března 2000.

Velikonoční prázdniny - čtvrtek 20. a pátek 21. dubna 2000.

Hlavní prázdniny - pondělí 3. července - pátek 1. září 2000.

*Drahoslava Nýdrllová,
ředitelka ZŠ*

ISS

Chladná rána signalizují konec prázdnin a začátek školní práce. Ve školním roce 1999/2000 se otevřely pomyslné brány ISS prvním ročníkům oborů automechanik, autoelektrikář, opravář zemědělských strojů a nově učebnímu oboru pro dívky - hospodyňka. Všechny obory jsou tříleté. Dále pokračují učební obory pro chlapce 2. a 3. ročníků. Studijní obory jsou zastoupeny obchodní akademií

a jedním nástavbovým ročníkem s podnikatelským zaměřením. Chlapci tohoto ročníku budou v letošním školním roce maturovat.

V ISS celkem studuje nebo se učí přes 300 žáků. Přišli do pěkně upravených a moderně vybavených tříd včetně internetové učebny, dílen a žákovských domovů. Přejeme jim zajímavý školní rok.

K 1. září došlo ke změnám v personálním obsazení. Dlouholetý ředitel školy Ing. Josef Grafek požádal o uvolnění z funkce ředitele ISS a na jeho místo byla jmenována Ing. Markéta Zelinková, která vítězně prošla konkurzním řízením.

Ing. Josefu Grafkovi patří poděkování za usilovnou práci, kterou věnoval budování školy až do současné podoby.

S odchodem Ing. Grafka jsou spojeny změny v dalších funkcích. Novým zástupcem ředitelky pro praktické vyučování se stal pan Milan Fedorko a statutárním zástupcem ředitelky ISS Mgr. Pavel Vaněk.

Rok 2000 je vstupem do nového tisíciletí. Věřme spolu s klasikem ve vše dobré a ještě lepší...

J. Novotná

Ohlédnutí

Milí čtenáři, dovolte mi, abych se poohlédla za třicetiletou prací jednoho z nás. K 31. srpnu 1999 ukončil své ředitelské působení na naší škole pan Ing. Josef Grafek.

Jako služebně nejstarší zaměstnanec si moc dobře pamatuji na jeho příchod a na vše, co s tím souviselo. Byly to nelehké roky pro školu i pro ředitele samotného.

Staré budovy vyžadující rekonstrukci, nedostatečný vozový park, starý žákovský domov s primitivním vybavením, a takto bych mohla pokračovat ve výčtu všeho, co bylo nutné zmodernizovat, zbudovat tak, aby stav odpovídal budoucnosti.

Roky běžely a vše se velmi rychle měnilo, zlepšovalo, vyrostly nové dílny, haly pro uskladnění strojů, žákovské domovy pro chlapce a dívky, učebny, kuchyň s jídelnou, byla přistavěna nová část školy a kanceláře, počítačová učebna, učebna fiktivních firem, plně se rozvinula práce autoškoly, bylo zakoupeno několik nových cvičných vozidel, vznikly nové svářečské dílny, byla zmodernizována učebna psaní, učebna šití a cvičná kuchyň, krátce vše, co je nutné pro všestranný růst žákyň a žáků. Každý rok byl poznamenán něčím novým, potřebným a důležitým.

Jen člověk pracovitý, s naprostým přehledem, může takovéto dílo vytvořit. K jeho pracovitosti mu bylo dopřáno pevné zdraví, tzv. oko na pracovitě podřízené a pochopitelně i klidné rodinné zázemí.

Nezbývá než panu řediteli poděkovat a popřát pevné zdraví a ten správný duchodový klid.

Jistě mi dovolíte, aby bylo popřáno pevné zdraví a vše dobré i nové ředitelce paní Ing. Markétě Zelinkové. Čeká ji velmi nelehký úkol. Všichni věříme, že i ona se obrní trpělivostí, přidá své mládí a povede naši školu úspěšně dál.

Kolegyně

Z KULTURY

Užitečné návraty

Sdružení pro pomoc mentálně postiženým zorganizovalo 7denní pobyt ve vysokém Větrově na chatě Prvosenska. Konal se již poněkolkáté. Kulturní program pro postižené vždy připravovala i Slávka Hubačíková. Z letošního pobytu zaslali srdečné poděkování starostovi města s fotoreportáží celého pobytu. Z přiloženého textu vybíráme:

V letních měsících se pravidelně konají různé tábory a rehabilitační pobyty. Mnohé z nich pořádají občanská sdružení. Náš pobyt ve Vysokém nad Jizerou zorganizovali členové Klubu Downova syndromu z Jablonce nad Nisou. Klub je součástí celorepublikové organizace SPMP ČR. Toto Sdružení pro pomoc lidem s mentálním postižením eviduje zhruba 8500 členů a v letošním roce oslaví 30 let své činnosti. V každém okrese má pobočku, která vyvíjí samostatnou činnost.

Klub Downova syndromu je nejnižším organizačním článkem. Vznikl v roce 1992, eviduje cca 100 rodin z celé ČR. Tyto rodiny vychovávají dítě nebo dospělého člena rodiny s chromozomální odchylkou. Downův syndrom způsobuje zpomalení ve vývoji a složitou imunitní situaci jedince, ale v rámci svých limitů mohou tyto děti vykonávat prakticky veškeré činnosti. Mnohé z nich jsou integrované v základních školách. Většina z nich ale navštěvuje školy speciální. Dospělí

žijí v domovech, zařízeních, ve svých původních rodinách, výjimečně samostatně s dopomocí. Mnozí pracují, např. v chráněných dílnách, ale i na „normálním“ pracovišti v textilní továrně nebo kovodílně.

Organizátory pobytu ve Vysokém nadchlo lidsky příjemné chování obyvatel malého městečka. Mnohé z nich znali již od roku 1993, kdy ve Vysokém pobývala jiná skupina. Vrátili se do stejné ubytovny Prvosenska, kde našli mnohé pamětníky z řad personálu, ze kterých se po letech stali dobří známí. Pobyt trval jen 7 dní, ale přinesl řadu zajímavých setkání a pozitivních momentů pro všechny zúčastněné.

Podle slov naší významné lektorky z Prahy nikdy nebude dost těch, kteří podobné programy připravují, a nikdy také nebude dost zdrojů k jejich financování. Ale vždy je důležité něčím přispět, něco udělat. Tak to zřejmě cítila skupina hotelových hostů z Holandska, která v poslední den pobytu přinesla k táboráku nejen holandské písně, ale i drobný příspěvek na nákup kreslicích pomůcek pro děti.

Týden skončil a rodiny se rozjely do svých domovů. Členové si odvezli nové publikace, které klub vydává, a tiskoviny věnované MěÚ ve Vysokém a Obecním úřadem v Bozkově. Zůstal jim zážitek z přednášky pana Jiřího Hladíka o Peru a naitech chuť borůvkových koláčů z chaty na Bramberku.

Práci této organizace i dalších podobných charakterizuje citát PhDr. V. Břicháčka: „Náprava věcí lidských je záležitostí malých skupin, které nehledají šanci

řidit velké celky, ale usilují o nápravu toho nejhoršího, co se ve světě stalo. Bez nich by život byl strašně šedivý. Jsou potřeba dvě věci: jasná vize a každodennost. Jinak řečeno ideály humanitní a drobná práce.“

Miroslava Kálalová

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Krakonošův divadelní podzim aneb

jak město Vysoké

k národní přehlídce přišlo...

... možná by se slušelo, abych toto své povídání psala podkrkonošským nářečím, ale - přiznám se - i když je velice miluji - neovládám jeho správné vyjadřování, a tak, vážení čtenáři, přijměte tyto řádky po pražsku.

Takže - bylo nebylo. . .

Pro miliony lidí na světě jsou nejkrásnější svátky v roce Vánoce. Pro stovky - a dnes už tisíce nadšených venkovských (dlouho už i městských) divadelních ochotníků je sváteční onen týden měsíce října, kdy se sjíždějí ve Vysokém nad Jizerou na svou národní přehlídku. Letos jubilejní - už třicátou!

Je to vůbec možné, že letos už třicátá? Mám dosud v živé paměti nejen všechno to, co se muselo absolvovat, aby se přehlídka uskutečnila, ale i průběh všech dosavadních. Nechyběla jsem ani na jedné. Škoda jen, že se té letošní nedočkala celá řada těch, kteří svou hřivnou přispívali k jejímu prospěchu.

A tak jako sudička, která stála u její kolébky, jsem sledovala její růst, měla radost z jejího věku, kdy z plenek vyrůstala v caparta s prvními krůčky, školní věk uběhl mlíčovými kroky, 15. přehlídka už měla nárok na občanský průkaz. Věk plnoletosti ji zastihl už ve velké slávě, a dnes? Dnes je naše přehlídka krasavici v nejlepším věku již se životními zkušenostmi, kterou touží poznat návštěvníci všech ostatních přehlídek v republice i mimo ni. Bohužel, už se nedočkám toho, abych byla mezi těmi, kteří budou účastníky okamžiku, kdy přehlídka bude podávat ruku Abrahámovi.

A tak dnes na prahu čtvrtého desetiletí i pro věky budoucí jí přeji šťastný start, aby se stala mekkou všech těch, kteří zasvětili svůj život bohyni Thálii.

Vidíte, jak jsem se nějak rozepsala a teď jsem si uvědomila, že vám ještě musím svěřit, jak se to všechno „seběhlo“.

Psal se rok 1968, kdy na ministerstvu zemědělství, kde jsem byla zaměstnána, se z oddělení zemědělských družstev při jedné reorganizaci stala samostatná odborová organizace družstevních rolníků. Však mnozí se na to pamatují. No a na Svazu družstevních rolníků bylo třeba zřídit některá oddělení, doplnit pracovníky atd. Při jejich výběru jsem dostala nabídku a byla požádána o řízení kulturně-výchovného oddělení. Byla to pro mě příjemná nabídka, neboť kultura a zvláště divadlo jsem zasvětila svůj život. Na druhé straně jsem zvažovala, zda je rozumné po 23 letech na ministerstvu měnit židli. Ale kultura zvítězila a smlouvu jsem podepsala. Bylo potřeba začít pracovat na plánu naplně, zřídit oddělení

i v okresech a krajích, aby od ledna 1969 se všechno mohlo rozběhnout. Nu a protože jsem věděla, že v různých obcích jsou divadelní soubory a potřebují podpory, doporučili jsme jako Svaz mnoha družstvům, aby se stala zřizovateli nebo sponzory souborů. Umožnili jsme jim i kulturním komisím JZD kulturní školení.

A protože jsem věděla, že existuje Jiráskův Hronov, kam se sjížděly větší soubory městské, uzrál ve mě plán uspořádat přehlídku pro soubory vesnické. A to jsem si dala do plánu. Samozřejmě bylo potřeba připravit podklady, tj. finanční zabezpečení, vypracovat soutěžní řád přehlídky, statut, podmínky soutěže atd. To vše jsem po konzultaci na ministerstvu kultury projednávala s Ústavem pro kulturně-výchovnou činnost, což byla tzv. prodloužená ruka ministerstva kultury.

I když jsem měla připravené místo pro konání téhle přehlídky, tj. velký sál pivovaru v Přerově, kde jsem předtím organizovala všeoborovou přehlídku ministerstva zemědělství a potravinářského průmyslu, změnilo se, neboť na doporučení ministerstva kultury jsme spojili síly ještě s Ústředním výborem svazu ochotníků, který vznikl v roce 1969, a ten nabídl ke konání Středočeský kraj, město Žebrák. Ovšem zájem o účast na přehlídce byl tak velký, že nám nestačila nejen kapacita ubytování a stravování, ale ani kulturního sálu.

Nu a tehdy na té přehlídce v roce 1970 v Žebráku mě oslovil tam přítomný metodik Okresního kulturního střediska v Semilech Petr Pešek, který po posouze-

ní situace mi svěřil, že ví o jednom překrásném městečku v Podkrkonoší a v něm o jedné divadelní budově, kde se v roce 1786 odehrálo vůbec první ochotnické představení v Čechách. Vyzval mě, abych se přijela podívat. Takže jsem přijela, viděla a - a Vysoké zvítězilo. První přehlídka se uskutečnila hned následující rok 1971 a běží dodnes.

Potud tedy o vzniku přehlídky. Jak jsme začali tu ve Vysokém pracovat, kdo byl v přípravném výboru, jak probíhala další léta, jaké legrácky jsme zde prožívali, co se tu všechno stávalo, na to by nestačilo celé dvojčíslo Větrníku, a proto, vážení a milí Vysochaři, budete-li mít zájem o tyto detaily a perličky z přehlídek, ráda vám o všem napíši.

A protože miluji poezii, dovoluji mi na zakončení veršiček, který myslím do Vysokého patří. Vždyť tu spolupracuji už se třetí generací. (Viz str. 2.)

Vaše Libuše Erbová

75 let vysoké loutkové scény

O vánočních svátcích v roce 1924 se hrálo ve Vysokém nad Jizerou poprvé loutkové divadlo. V budově bývalé radnice v papírové scéně a v provizorní scéně vytvořené panem Janem Jandou mladším byla uvedena pohádka *Krakonošova nadílka*. Zakladateli scény byli pánové František Hanuš a Jan Janda starší. Již o rok později, když byla dostavěna divadelní budova Krakonoš, se loutková scéna přestěhovala na stálé jeviště v malém sále. Pozoruhodné loutky byly pořízeny

z dílny mistra kominického Jana Dolenského ze Semil. Kulisy namaloval malíř pokojů Jan Lev z Jilemnice. Členky loutkového souboru ušily kostýmy pro „herečky“ ženského pohlaví a pánové zase pro představitele mužské části. A pak se pilně hrálo k potěšení a pro radost dětí vysokých i přespolních s výjimkou období druhé světové války z důvodu cenzury a nutného překladu her do němčiny.

V současné době loutkářský soubor uvádí dvě premiéry do roka, hraje představení pro místní děti i na objednávku škol v přírodě, mateřských škol apod. V letošním roce bylo odehráno 750 představení od založení souboru. Na ojedinělé loutky pana Dolenského, které jsou kaširovány z papíru a dodnes se s nimi hraje, se často přijedou podívat divadelní odborníci. Vysoký loutkový soubor chce i nadále pokračovat v dlouhodobé tradici a vytvářet loutkové divadlo tak, jak je hráli naši předci. Právě pro tento v dnešní době již často nevídaný způsob uvádění loutkových představení jsme v roce 1997 obdrželi pozvání od pořadatelů mezinárodního loutkového festivalu v Dives sur Meer z francouzské Normandie, kde jsme na závěr tohoto loutkového maratonu uváděli Schmoranzův *Začarováný les* s nebyvalým úspěchem.

V letošním roce tedy slaví loutková scéna 75. výročí svého vzniku. Zájemce zveme k návštěvě výstavy vysokých loutek do Vlastivědného muzea ve Vysokém nad Jizerou nebo do Trouville ve Francii. A samozřejmě na loutková představení do divadla Krakonoš.

Jan Hejral

Z dopisů našich čtenářů

Miroslav Doležal
člen činohry Národního divadla
Redakci zpravodaje Větrník

Vážení přátelé,
při tradičním prázdninovém pobytu v Roprachticích jsem si koupil na stánku váš Větrník. Zaujal mě svým obsahem a všemi příspěvky. Vždyť za těch snad už 13 let, co do vašeho kraje jezdíme, znám radosti i starosti vašeho města. Mám tam řadu dobrých přátel - hlavně z řad ochotnického souboru „Krakonoš“.

Byl bych rád, kdybyste mně mohli váš Větrník pravidelně posílat.

Přeji zdar všemu vašemu počínání ve vašem krásném městě - a těším se, že se tam nejspíše za rok zase podívám.

S přátelským pozdravem Váš
Miroslav Doležal

Hezké vzpomínky z mládí potěší ve stáří

Bramborové placky

Družstevníkům se každoročně nedostávalo seno pro telátka, tak je jezdili vykupovat od chalupníků v podhorských vesničkách - do Stromkovic, Bratrouchova, Horní Dušnice, Pasek a dalších. Otec

s nimi jezdil také jako pokladník hospodářského družstva, aby vykoupené seno na místě vyrovnal. Již se nepamatuji, u kterého chalupáře se příhoda vyprávěla mým otcem odehrála.

Blížilo se poledne, strejci byli již notně utahaní, neb někde museli seno svážet na rohačkách v létě i v zimě a překládat je na valník pod svahek dole na cestě. Paní chalupnice je pozvala k obědu a povídá, že mají jenom bramborové placky pečené na plotně, ale že jim po té lopotě jistě přijdou k chuti. Strejcům placky chutnaly. Když hospodyně viděla, jak jdou placky na odbyt, a aby zdůraznila svoji pobídku, v dobrém úmyslu povídá: „Jen si berte a jezte, my to neradi.“ Jak se strejci na takovou pobídku tvářili, nevím, ale jistě to svědčilo o prostém pohostinství dobrých lidí.

Koza Jůlinka

Doma na hospodářství jsme kromě jiného dobytka měli kozu Jůlinku. Koza to byla pěkná, statná, měla velké souměrné rohy, pod bradou štětku a na krku dva malé zvonečky. Babička ji měla ráda, i když ji někdy při dojení porazila, až se koulela po tesích.

Jednoho dne povídá babička: „Holka, musíme se asi spolu rozloučit, už skoro nic nedoříš a kůzlátka už také nemůžeš mít.“ Zamluvil si ji handlíř s dobytkem, pan Weigert z Polubného. Ten den ráno, kdy měl pan Weigert pro kozu přijet, babička na rozloučenou a aby Jůlinka byla pěkně kulafoučká, připravila jí kybálík dobrého pití s bramborami, šrotem

a mlékem. Koza jen mlaskala a pila jako duha. Za chvíli přijel pan Weigert a povídá babičce: „Kde máte ta Ziege?“ Babička ho vedla do chlíva. Pan Weigert si kozu prohlížel a po chvíli najednou povídá: „To velký ranc.“ „To je samý sádlo a maso.“ povídá babička. „Na gut,“ povídá pan Weigert. A věděl své, přece byl zkušený handlíř. Koza si nakonec vedla.

Váš František
(Palas, rodák z Roprachtic)

„Neco vóny, neco vóny“

Za bývalého politického okresu Jilemnice byl ve Vysokém soudní okres. Když nám v osmatřicátém v září okousali naši sousedé republiku, přibrali i několik přilehlých českých obcí. A v Sudetech okamžitě zavedli přidělový systém, všechno na listky. U nás bylo zatím ještě všeho dost, a tak lidé z těchto vesnic, kteří byli od nepaměti zvyklí chodit nakupovat do města, chodili dál. Hranice nehranice. Ti šťastnější s propustkou, ostatní načerno. A pašovalo se vesele. Jen si představte, kolik se toho dalo pronést pod širokou sukní a volným kabátem, když celníci nemohli dělat ženám osobní prohlídku a ženu mezi sebou neměli.

Hranice vedla hned za městem pod Petruškovými vrchy. Pořádnou celnici ale postavili až zjara, zatím to byla jen bouda s okénkem, ve které si mnoho tepla neužíli.

Byl čtvrtek, u Nečásků, to byla hospoda a řeznictví, vyndávali odpoledne z udirny buřty. Vůně to byla na celé náměstí. V šenkovně už čekal jeden sklenářický občan, koupil těch teplých, voňavých buřtů pořádný věnec. Ať se doma pomějí. Do drátů pánského deštníku ty buřty vpletl. Zavřít se nedal, ale venku stejně bylo psí počasí, padal mokrý sníh a od hor to studeně foukalo. A byla už tma. Na celnici Němec otevře okénko, prohlédne propustku, všechno v pořádku. Najednou mu ta nádherná vůně vjede do nosu. A hned spustí: „Neco vóny, neco vóny.“ Ptá se, co nese, prohlíží tašku, nikde nic. V pašerákovi už byla malá dušička a Němec mele pořad „neco vóny, neco vóny“. Ven do té sibiérie se mu ale nechtělo a okénkem to do boudy také nepřejemně táhlo. Tak vrátil propustku, mávnul rukou. Sklenářičák na nic nečekal a upaloval k domovu, aby alespoň trochu té vůně přinesl v buřtech domů.

Ti bez propustek si rady věděli také. To podle jednoho stavení vedla hranice a hlídky už měly podle plotu vyšlapanou cestičku. Domáci tam na plotě stále sušili barevné spodky. Když ale hlídka přešla, pověsili bílé a mohlo se jít přes hranice bez obav. A tak se to stíídalo celou válku. Nikdy tam nikoho nechytli.

Byl v těch příhodách humor, který nám pomáhal přežít tu nelehkou dobu, i když věřte, byl to takový „humor v bodláči“.

Anna Čeřovská

NEMOCNICE

Po roce reportáží a vyprávění o stoleté historii nemocnice se kruh uzavírá a definitivně se uzavře v sobotu 2. října 1999 na Dni oslav 100 let nemocnice ve Vysokém nad Jizerou. Ústav chirurgie ruky a plastické chirurgie vás zve, abyste se zúčastnili slavnostního programu podle vlastního zájmu:

- 9. 00 - 12. 00 - prohlídka nemocnice
- 14. 00 - v divadelní budově Krakonoš zahájení oslav, úvodní slovo a vystoupení hostů
- 15. 00 - odborný program
- 19. 00 - divadelní představení - Divadlo Jára Cimrmana Praha - jevištní sklerotikon *Švestka*, účast občanů je vítána, vstup dobrovolný, výtěžek bude použit na nákup přístrojového vybavení pro nemocnici
- 22. 00 - společenský večer s diskotékou - Horečka sobotní noci v hotelu Větrov, všichni jsou srdečně zváni.

Nový seriál

Slušnosti není nikdy dost

Recepty na dobré mravy

3. část

V dnešním dílu se budeme věnovat zdravení, oslovování a představování, která spolu souvisejí.

Vždy si musíme uvědomit, koho zdravíme, kdy a kde. Univerzálním pozdravem je *dobrý den*, resp. vzhledem k dení době také *ráno*, *poledne*, *odpoledne*, *večer*. Při setkání s přáteli můžeme pou-

žít i pozdrav *nazdar*, který se už dávno rozšířil i za hranice sokolské obce. Za všechny pozdravy je možné připojit oslovení jménem. Při odchodu je nejvhodnější rozloučit se slovy *na shledanou*, useknuté nashle je však nezdvořilé.

Na člověka, kterého zdravíme, se díváme, zdravíme ho srozumitelně a přiměřeně nahlas, aby si dotyčný nemyslel, že mu nadáváme. Samozřejmě nikdy při tom nemáme ruce v kapsách a cigaretu v ústech. Můžeme se pousmát a muži mohou mírně pokynout hlavou a smeknout v případě, že mají na hlavách klobouky a nejsou obtěžkáni nákupy, což se ovšem vidí opravdu jenom zřídka. Klobouky se pánové při smeknutí nemaskují, ale drží je stranou. V zásadě platí, že zdraví muž ženu, mladší staršího, podřízený nadřízeného a vždy se vychází z konkrétní situace, takže např. starého pána pozdraví mladá žena, výše postavený muž níže postavenou ženu, zejména pokud je ona starší atd. Pozdravíme, i když dotyčný stojí bokem a nezaregistroval nás. Pokud je ve společnosti nám neznámých lidí, pozdrav adresujeme celé skupině, ovšem bez onoho „všem vespolek“. Na pozdrav vždy odpovíme. Není nutné zdravit v obchodních domech, kinech, divadlech. I lidi neznámé však zdravíme v čekárnách, u stolů v restauracích, v kupé apod.

Pravidla při podávání ruky jsou opačná proti zdravení, tzn. ruku nabídne žena muži, starší mladšímu, nadřízený podřízenému. Ruku nepodáváme v rukavici, ani za mrazu. Výjimkou je dámská rukavička jako součást róby. Ruku podáváme pevně, neděláme z ní ani „leklou rybu“

ani drtič. Stisk je krátký, rukou necloumáme, muži ženám ji nežmoulají. Políbení ruky ženě je určeno pro největší společenské příležitosti.

Při představování opět platí pravidlo, že mladší se představuje staršímu, muž ženě, podřízený nadřízenému. Je tomu tak i v případech, kdy dva neznámé představuje prostředník. Tehdy je běžné použití i akademických titulů. Představuje-li se člověk sám, uvedení titulu zní trochu chlubitě, ale je to možné. Při uvádění jména se bezpodmínečně vyvarujeme formulaci typu „Já sem nákej...“ a u křestního jména nepoužíváme jeho domácí podobu. I když bude jméno představovaného člověka sebezajímavější a sebelegračtější, odpustíme si jakýkoliv komentář, úšklebky či pochechtávání.

A ještě stručně k oslovování. Známe-li dotyčného, oslovíme ho příjmením, před nímž uvedeme *paní, slečno, pane*. Bez jednoho z těchto tří slov je to neslušné stejně jako halekat hej, haló, počkejte, poslyšte. Nepokřikujeme ani na známé, které spatříme na větší vzdálenost. Neznámého člověka oslovíme, pokud od něho potřebujeme pomoc, poradit nebo ho na něco upozornit - že něco ztratil, hrozí mu to, je úspěšný. Naprosto nevhodná jsou oslovení osobo, člověče, ženská, chlape... Historii patří oslovování manželek podle titulů či funkcí jejich manželů - paní ministrová, doktorová apod.

Oslovování a zdravení osob, které jsou nám blízké, členů rodiny či přátel, může být „volnější“, ovšem takové, aby nikdy neměli důvod zapochybovat o tom, že si jich vážíme a máme je rádi.

Alice Sládková

Z HISTORIE dávné i nedávné

Hostinec V radnici

(dnes budova ZŠ)

Další v řadě zapomenutých hospod je *Radnice*, což je budova dnešní základní školy.

Ale vezmeme to pěkně od samého začátku. V roce 1888 byla ve Vysokém na náměstí postavena dvoupatrová budova, měla dva vchody a uvnitř i dvě schodiště. Byla tedy rozdělena na dvě části. Do levé části byla umístěna škola, vcházelo se levým vchodem a levá část měla zvláštní schodiště až do druhého patra.

Pravá část budovy patřila obci a říkalo se jí *radnice*. Vcházelo se pravým vchodem a hned u vchodu byla obecní kancelář. Okna měla do náměstí. Za touto místností byl řeznický krám, protože nájemce hostince byl vždy řezník. Po pravé straně chodby byly hostinské místnosti až do roku 1933, kdy byl hostinec zrušen. Hostinské místnosti byly dvě a říkalo se jim lokály, jeden byl lokál formanský pro příležitostné dělníky a muže od černého řemesla, druhý, větší sloužil zaměstnancům úřadů, učitelům a letním hostům. Celkem se tu mohlo podávat najednou 55 obědů. Uprostřed stál biliár, který v případě nutnosti, např. o jarmarcích, se také změnil v normální hostinský stůl pro 14 osob. Z velkého lokálu se po zrušení hostince stala zasedací síň městského úřadu

(dnešní velká půjčovna městské knihovny). Odtud vedly dveře do kuchyně, která sloužila jako ve všech ostatních starých hospodách i jako obývací místnost pro rodinu včetně postele. (Dnešní kancelář knihovnice Ivy Řehořové.) Místnost, kde je sklad knih, byla tehdy řeznickou dílnou. Jak se časy mění!

Průměrně celoročně se denně podávalo 15 - 20 obědů, v létě o prázdninách 120 - 150 denně.

Denní hosté měli už své stoly a místa. Scházeli se v určité dny na „dardu“ a mariáš. Na stole měli kasičku a tam prohlašující házeli svou prohru. Peníze z pokladničky se dávaly do záložny a potom se věnovaly buď Matici školské nebo Severočeské jednotě nebo se za ně nakoupily knihy do knihovny. (A pak že nesouvisí všechno se vším!“) O veliké peníze se nikdy nehrálo, jen o šestáky a krejčary.

Ve II. poschodí byl velký taneční sál, kde se pořádaly o masopustě plesy a bály a hrálo se tam divadlo.

Největší provoz byl sedmkrát do roka, to když byly jarmarky. To se navařilo mnoho dršťkové polévky, zadělávala se lojovou jíškou, pekla se sekaná, vepřová a telecí pečeně, vařilo červené zeli a brambory. Jen polévkový vývar na dršťkovou polévku byl v kotli na 200 litrů. Talíř polévky byl za 0, 50 koruny!

Hosty obsluhoval hlavně šenkýř a šenkýřka vařila. Později pomáhaly i dospívající děti.

Zajímavostí (pro nás) byl ve formanském lokále ruční mandl na mandlování prádla, hlavně ubrusů, i když ve formance byly jen ubrusy „vikslajvantové“ (dnes

„umělohmotné“) a bavlněné nebo damaskové se dávaly jen do velkého lokálu.

Prvním nájemcem v Radnici byl Karel Hásek, nadšený ochotník a veřejný pracovník, který dával přednost divadlu a veřejné práci před vlastním zaměstnáním. Jeho vnukem byl i ve Vysokém známý režisér Realistického divadla, nedávno zesnulý Karel Palouš. (Ani tady nepadlo jablko daleko od stromu.)

Josef Nečásek st., řezník, byl třetím nájemcem tohoto hostince od roku 1901 a provozoval živnost hostinskou a řeznickou až do zrušení v roce 1933. Po zrušení koupil Josef Nečásek hostinec na náměstí U českého lva. O něm jsme psali podrobně v minulém čísle Větrníku. Majitel Josef Nečásek zemřel v roce 1952 a hostinec vedla vdovským právem jeho žena se synem Josefem až do roku 1957, kdy byl dům Jednotou vyvlastněn a znárodněn. Hospodu uzavřela a ponechala jen řeznictví, kde prodával Josef Nečásek. V roce 1970 otevřela Jednota zase bývalou místnost hostinskou jako restauraci bez vyvážení obědů. Vedoucím se stal Milan Josífek. Pan Nečásek byl potom zaměstnancem Jednoty až do roku 1982. Když Jednota otevřela nákupní středisko, dostali Nečáskovi pokyn, aby se ze svého bývalého domu „v zájmu veřejnosti“ vystěhovali. Po roce 1990 dostali dům v restituci nazpět a později ho koupila rodina Josífkova. Řeznictví a restauraci má v současné době v pronájmu paní Anna Doubková.

Ze zápisů manželů Nečáskových
v archivu muzea vybrala
Ludmila Hnyková

Láska k divadlu

Pětapadesát let starý členský průkaz Ústřední matice divadelního ochotnictva českého v Praze, který potvrzuje, že paní Jarmila Havlíčková je zakládající členkou Pěvecko-divadelní jednoty Krakonoš ve Vysokém, a s ním související oznámení Výboru pro oddlužení divadla Krakonoš „S radostí jsme připsali do Zlaté knihy dárců na listě číslo 67, pol. 1 na oddlužení Krakonoše Váš milý dar K 500, za který vzdáváme svůj nejsrdečnější dík, byly prvním seznámením se sedmadevadesátiletou paní Jarmilou, rozenou Hnykovou. Poprosila jsem ji o krátké zavzpomínání.

Paní Jarmilo, 500 korun v roce 1944 z nepravdivých příjmů učitelky hudby bylo dost peněz. Co vás přimělo k tomu, abyste je věnovala, už jako Pražanka, Výboru pro oddlužení divadla Krakonoš ve Vysokém?

Láska k divadlu. Poprvé jsem hrála jako pětiletá, měla jsem tenkrát nové šaty, takové červené. Pak jsem hrála celá léta, snad všechny hlavní mladé role. Poslední byla Lidunka v Blodkově opeře V studni, tady ve Vysokém. Pak jsem se vdala a byl konec. Jen jednou jsem prý hrála ošklivě. V Jiráskově Lucerně, kde představitelem mlynáře Libora byl táta od dětí, bývalý starosta, a mně se vůbec nelíbilo. Chtěla jsem mladého. On nám však

ČÍSLO LEGIT. SPOLKU: 121

Jarmila Havlíčková

Pan(i) slečna

zaměstnání

byť: Praha-Žižkov

Kotkova 5.

jest od 1. 1. 1944. čl. členem

Pěv.-div. jednoty

KRAKONOŠ ve Vysokém n.J.

v Vysokém 1. října 1944.

podpis představenstva

podpis Jarmila Havlíčková

podpis pokladník

ČLENSKÝ PRŮKAZ PLATÍ PRO ROK:		
1944	1945	1946
I.	I.	I.
II.	II.	II.
III.	III.	III.
IV.	IV.	IV.

Zakládající člen
Pěvecko-divadelní jednoty
Krakonoš ve Vysokém

pomohl, díky němu jsme si pak mohli založit kroužek mladých pod titulem Kra-
konoše, což nám původně nechťli povoli-
lit. Dostávali se tam pak i kluci.

Měla jste ještě jiné zájmy?

Byla jsem členkou spolku Vlastimila, odmalíčka jsem byla v Sokole, kde jsem pak jako větší hrála na klavír. Mnoho let jsem dělala varhanici ve sboru dnešní Círk-
ve československé husitské (ČCH). Když sem ponejprv přišel patriarcha Dr. Farský, zpívala jsem. Měla jsem i sólo na akade-
mii, kterou jsme tady uspořádali poté, co propustili Dr. Karla Kramáře. Večírky ve sboru, produkce v Sokole a vystoupení v divadle, bylo toho moc, ale bavilo mě to. Možná jsem byla v minulém životě hereč-
kou. Když jsem se stěhovala z Vysokého, ze Sokola jsem dostala Skrbkův obraz, i v církvi se se mnou rozloučili. Ale nechci se chlubit, jenom vzpomínám.

*Nakolik vaši kulturymilovnost ovlivni-
la rodina?*

Můj tatínek byl velmi pokrokový, byl to velký vlastenec a sokol. Půjčoval noviny i noty. Koupil nám klavír, přestože to pro něho znamenalo velký výdaj. Když jsem pak začala hrát na klavír se skupi-
nou kamarádů, cvičili jsme většinou u nás doma. Moje sestra Mařenka odešla do Hořic studovat jako první z Vysokého. I my ostatní děti jsme byly v „Němcích“, já rok za I. světové války, abychom se naučili řeč. Celá rodina jsme byli členy ČCH, jenom maminka zůstala katolička. Byla velmi hodná, rozdala by se. Dědalo jí dobře, že já o Vánocích hrála v 11 večer ve sboru a pak v kostele na půlnoční. Proč by tak nešlo dát dohromady i národy, vždyť jsme lidé, propánaboha.

Na které z vysokých muzikantů ráda vzpomínáte?

Hlavně na paní Janatovou, která byla mojí velkou pomocnicí a učitelkou, a také na Prokopa Hásku, ten hrál na housle. Kolik muzikantů jsem za život poznala, ale Prokop hrál nejkrásněji, citově.

Jak žijete dnes? Jak se žije člověku v sedmadvaceti?

Život utekl jako voda. Už nemám žád-
nou kamarádku ani kamarády, hoši byli ještě dřív pryč. Zemřeli i žáci, které jsem vyučovala na klavír. Ale jejich děti se ke mně dosud hlásí, a to se rozumí, že mi to dělá dobře. Učila jsem i Věru Čáslavskou a její sestru. Stáří přináší utrpení a bolest, ale všechno se musí vydržet, hledím, abych se obsloužila. Zaplatť pámbů čtu, i co se děje ve světě. Politice už moc nero-
zumím, ale prosím Boha, aby se to už na tom světě uklidnilo. Nutím se, přemá-
hám, abych nepodlehla všelijakým depresím. Mám ráda sladké. Trošku se omezuju, ale pak si taky říkám, že třeba se ráno neprobudím, tak co.

Paní Jarmilo, na závěr vás poprosím alespoň o jednu vzpomínku na vašeho bratra pana učitele Petra Hnyka.

Doma jsme byly čtyři holky. Ani ne šestiletá jsem potkala na ulici porodní asi-
stentku paní Jandovou. Dala jsem jí bon-
bon za krejcar a poprosila: „Řekněte čápovi, aby mi přinesl bratříčka.“ A pak se narodil Petr.

Paní Jarmilo, děkuji za hezké vzpomí-
nání a přeji vám hodně sil, zdraví a opti-
mismu.

Naslouchala Alice Sládková

Následující vyprávění je už také desetiletou historií.

***Kdo nic nedělá, nic nezkazí
aneb
není na světě člověk ten,
aby se zalíbil lidem všem,***

říkávala už babička Boženy Němcové a platí to dodnes.

Ale začneme od samého začátku. Sta-
lo se to v roce 1990, kdy vznikla firma P a P, Petruška otec a Petruška syn. Zku-
šený stavební technik a mladý nezkušený „stavební učeň“. Odlišné názory a doha-
dy mezi zkušeností a mládím v rodinách,
kde jsou dospívající děti.

Dál už bude vyprávět sám Martin Pet-
ruška junior.

S tátou jsme se sblížili a začali si dob-
ře rozumět až při stavbě mého domu. (K té stavbě mě taky přiměl táta.) V začá-
cích podnikání táta víc kreslil, rozpočto-
val, prostě papíroval, a to bez počítače, a já dělал prakticky dozor na stavbách. Pomalu mě do všeho zasvěcoval, ale nikdy jsem nepochopil, jak mohl všech-
no z hlavy spočítat a odhadnout stavbu téměř na 100 procent. Ale pak přišel 13.
prosinec 1996 a všechno se změnilo.

*Vím, že i po třech letech je to nejbola-
vější den vašeho života, nerada jiřím stě-
ží zahojenou ránu, ale přesto vás popro-
sím o několik vzpomínek.*

Večer 12. prosince jsme spolu stavěli
kamna a ráno - a už nikdy - nevstal, nepři-
šel a nepomohl. Zdálo se mi ty dny, že už
nic na světě nemá smysl. Utěšovalo mě
jen to, že jsem mu stačil ještě včas říct, že

jsem se všechno naučil díky jemu, že mně
předal spoustu svých zkušeností...
Popravdě musím říct, že jsme spolu začí-
nali od nuly, měli jsme 6 lidí, míchačku
a kompresor jsme si půjčili z půjčovny.
O první faktuře, která zněla na 40 000
korun, nám maminka tvrdila, že nám
nikdo tolik peněz nezaplatí. Od začátku
dodnes zůstali firmě věrní naši první stav-
baři Zdeněk Polák, Miloš Rybář, Jaroslav
Jirouš, Josef Matoušek, Jan Farský.

*Jak se chovali klienti po otcově smr-
ti?*

Někteří nedobře, snažili se neplatit,
nebo jen částečně, a firma Beneleas
z Hradce Králové se snažila naši firmu
zrušit ještě vlastně za tátova života
a doslova se na jeho odchodu podepsala,
moc mu to ublížilo. Měli jsme tehdy 2,5
miliónu dluhů, ale žádná soudní jednání
jsme nepřipustili. Ani si neumíte předsta-
vit, jak jsem si tehdy přál nic nemít,
o vedení firmy nic nevědět, ale musel
jsem do toho sám vniknout. Ty Vánoce
1996 jsem proseděl nad fakturami, abych
do této práce pronikl. Táta věděl ceny
z paměti, věděl a rychle spočítal, jestli
vyděláváme nebo proděláváme.

*Sám vedete firmu teprve necelé tři
roky, ale co všechno jste stihl, je obdivu-
hodné.*

Zprvu jsem se musel moc ovládat,
abych nepropadl jen smutku, protože
chodili zákazníci, kteří měli rozdělané
stavby, a ptali se, co teď. Velkým pomoc-
níkem se mi stal stavbyvedoucí pan Hara-
tický a moje sestra Eva Čechová. Vedla
veškerou korespondenci, faktury, dokon-
ce i sklad. Dnes už dělá odbornou účtaři-
nu. Je to velká pomoc. V roce 1998

nastoupila na částečný úvazek i moje žena, vede sklad, kancelářičku má ve stavebninách a zafizuje i veškerý prodej stavebnin pro veřejnost. V skladu chceme letos vybudovat novou halu. Snad se nám to podaří. Poslední čtyři měsíce je u nás zaměstnaný nový stavbyvedoucí pan Milan Zonyga, mladý a perspektivní pracovník. Museli jsme koupit i mnoho nových zařízení, velký vlek k nákladnímu autu, nakladač, nový Pickup, hydraulickou ruku, nejrůznější nářadí a v budově kanceláří jsme vybudovali dvě kompletní garsoniéry. V současné době jsou pronajaty studentkám ISS. Dodát musím i to, co je pro firmu nejdůležitější - nedlužíme a nikdy jsme nedlužili nic subdávatelům a firma je bez dluhů.

Myslím, že teď by bylo zajímavé, abyste vyjmenoval aspoň ty nejvýznamnější stavby.

Dobře. Je to řada rodinných penzionů ve Špindlerově Mlýně, Vrchlabí, mnoho rodinných domků v Semilech, Košťálově, Zlaté Olešnici, bytovky v Roprachticích, rekonstrukce domu pro postižené děti ve Rváčově, hájenka pro KRNP ve Vitkovcích, přístavba DD v Rokytnici, kašernictví ve Vrchlabí, největší rodinný dům v Benešově.

A jak se podílíte na výstavbě ve Vysokém?

Tolik práce ve Vysokém jako letos jsme ještě neměli. Je to především bytový dům za hřbitovem, rekonstrukce ve zdravotním středisku, budujeme novou plynovou kotelnu v nemocnici, nástupní ostrůvek na náměstí, provádíme rekonstrukci fasády na domě Bartoničkových a dokončili jsme rekreační dům manželů

Janovských v Zákostelí, na který jsme velmi pyšní, děláme spousty drobných prací, obkladů, dláždění, koupelen a sociálních zařízení atd. Ani si na všechno nevzpomenu.

Připomenu vám vaše sponzorství pro Krakonoš.

Vidíte, na to bych opravdu zapomněl. Protože letos je to 30. výročí přehlídek, provedli jsme opravu a vylepšení interiéru sálu a sociálních zařízení.

Kolik máte vlastně stálých zaměstnanců?

Pětatřicet, navíc devatenáct, kteří u nás pracují na vlastní živnostenský list, zaměstnáváme jako pomocné síly i nezaměstnané, pokud chtějí pracovat, v létě máme i brigádníky, celkem tedy asi šedesát zaměstnanců.

O práci jste nám už řekl hodně. Musíte ale taky odpočívat. Máte nějaké koníčky?

To víte, že mám. Největším je létání, dostavuji doma vlastní letadlo a létám na letišti Stará Paka - Brdo. Je to nádherné! Doma máme ještě velké akvárium, to je i pro děti, a v zimě lyžujeme také všichni.

Máte nějaké přání, která bych měla v našem rozhovoru uveřejnit?

Ano, rád bych, abyste mým jménem a jménem celé firmy poděkovala všem zaměstnancům. Vážím si jich i jejich práce. Děkuji za spolupráci i MěÚ a všem zákazníkům a omlouvám se těm, kterým jsme nestihli vyhovět, ale někdy to při nejlepší vůli není možné. Jak jste v úvodu napsala, není na světě člověk ten... Ještě mám na srdci jedno velké přání: abychom spolu s MěÚ mohli dokončit

stavbu archivu muzea. Každým rokem vznikají na nedodělané stavbě velké škody.

Jak se díváte na podnikání jako takové, všeobecně?

Je to změna celého života i života rodiny, je náplní života, protože žijete tím, čím žije firma.

A závěrečné krédo?

Abyste o naší firmě mluvilo jako o kvalitní, aby všechny práce byly řádné a pokud možno přesně v termínu dokončeny, uklizeny a předány v takovém stavu, aby zákazník byl se vším spokojen, aby si nás tedy objednával především pro kvalitu.

K tomu vám přeji mnoho úspěchů a radosti z dokonalé práce.

Ludmila Hnyková

CESTUJI, CESTUJEŠ, CESTUJEME

Z Čech až na konec světa

2. část

Paní Bláhová, proč se stala Fátima poutním místem?

V květnu 1917 se třem pasáčkům ovcí z této tehdy malé portugalské vesničky zjevila Panna Maria. Děti uviděly na kmeni stromu zářící postavu. Ta si přála, aby se vrátili za šest měsíců. Nejenom ony, ale i desetitisíce poutníků, kteří tam dorazili s nimi, se pak několikrát stali svědky zázraků. Nejstarší z tehdejších dětí, dnes dvaadvadesátiletá Lucia, je

členkou řádu karmelitánek. Teď je historická Fátima součástí městečka plného hotelů, restaurací a obchůdků, které se tam začalo budovat ve 30. letech. Jedna ze dvou křížových cest je v přírodě, vede olivovými háji a poli lemovanými kamennými zídками. Pole jsou tam obdělávána starým způsobem, motykami. Jsou plná kamení. Drobné kamení se nesbírá, z většího se stavějí zídky, aby zabralo co nejméně místa a neodplavovala se úrodná půda. Políčka jsou malá, nepravidelných tvarů, osévají je obilím. To pak roste pod sázenými olivovníky. Divili jsme se, že se tam vůbec něco urodí. Do Fátimy přicházejí, mnohdy po kolenu, poutníci z celého světa, je mezi nimi hodně mladých párů. Při večerní růžencové pobožnosti se modlí ve svých jazycích.

Kam jste se vydali z Fátimy?

Jeli jsme na výlet do Batalhy. Je to vlastně jenom klášter s malou vesnicí a nedostavěným kostelem, který je zajímavý tím, že tam původně měla být královská hrobka. Pak se rozhodlo jinak. V klášteře je vojenské muzeum, národní památník. Stavba je mistrovským dílem portugalské gotiky, klenba kostela je zdobená mnoha propracovanými růžicemi, každá je jiná. I v Batalhe jde o tzv. manuelskou architekturu s mořskými a námořnickými zdobnými prvky.

Navštívili jsme také největší dochovaný románský kostel v Portugalsku. Stojí v komplexu kláštera v městečku Alcobaca. Má velmi jednoduchou výzdobu. To už jsme se pohybovali při pobřeží Atlantiku a mířili k Lisabonu. Místy jsme viděli i větrné mlýny, mají jinak řešené lopatky než ty holandské.

Co se vám líbilo v hlavním městě?

Lisabon je pro věřící zajímavý mj. jako rodiště sv. Antonína. Portugalci vyčítají Italům, že jim ho vzali a udělali z něho Paduánského. Kostel sv. Antonína stojí na místě domku, kde se narodil, torzo rodné světnice je v kryptě. V španělských i portugalských kostelích jsme se setkávali s oblečenými sochami světců, i Krista, v Portugalsku oděnými snad s větším vkusem. Převlékají je podle svátků a liturgických období. Na mě to nepůsobilo moc příjemně. Sv. Antonín, který by měl mít na sobě hladký františkánský hábit, byl oblečený jako šlechtic, celý načínčaný. Šaty navíc zakrývají krásnou řezbářskou práci. V několika kostelích ve Španělsku a Portugalsku uctívají i Pražské Jezulátko, ale to je oblečené i u nás. Prohlédli jsme si také sídlo biskupa - katedrálu Sé - a hrad, mohutnou starou pevnost v historické části města. Navštívili jsme čtvrť Belém a tamní klášter sv. Jeronýma stojící na nábreží. Z tohoto přístavu vyplouvaly kdysi lodě na dlouhé plavby. Kostel je zasvěcen Panně Marii bezpečného návratu. Celý klášterní komplex byl postavený ze zisku z pepře. Sloupy křížové chodby i oblouky mezi nimi jsou jemným mistrovským kamenickým dílem. Stěny křížové chodby jsou zdobené opět azulejos. Klášter je vrcholem manuelské architektury. Sídí tam Národní muzeum archeologie a Mořeplavecké muzeum. V kostele je sarkofág s pozůstatky Vasca da Gamy. Na nábreží řeky je Památník zámořských objevitelů a před ním obrovský kompas. Jeho součástí je mapa objevitelských cest z dlažebních kamenů.

No a potom jsme odjeli až na konec světa.

???

Kdysi takto označovali nejzápadnější cíp Evropy Cabo da Roca. Je to 140 metrů vysoký útes, o jehož stěny se tříští vysoké vlny Atlantiku. Neustále tam vane silný vítr od moře, až nás srážel dolů, každou chvíli byl někdo na čtyřech. Všude tam rostly skalničky, za slunce rozvíjely velké pestré květy.

Dál na západ jste bez lodě nemohli, ve kterou světovou stranu jste se obrátili?

Na sever, začali jsme se vracet. Přes Fátimu jsme se dostali do univerzitního města Coimbr. Je to nejstarší portugalská univerzita a vůbec jedna z nejstarších na světě, založená v roce 1290. Nádvoričko bylo plné aut studentů. Chodí tam oblečení v černo-bílých stejnokrojích. Prohlédli jsme si jídelnu a kapli, v kostelích jsme opět viděli překrásné řezby. Odtud jsme se vydali do kraje portského.

Ochutnali jste toto proslulé víno?

Ochutnali a město Porto jsme si prohlédli. Je hodně staré, s úzkými, nepěkně páchnoucími uličkami a naplň rozpadlými domy. Ale má svůj půvab. Dominantou města je katedrála Terreiro da Sé z 12. století, z jejichž teras je vidět panoráma města a moře. Zajímavá je věž Torre dos Clérigos, patřící k nejvyšším v Portugalsku, a nádraží Sao Bento bohatě zdobené výjevy z námořních bitev na azulejos.

Pokračování příště

Naslouchala
Alice Sládková

SPORT

Týden plný slunce a sportu

Letošní první prázdninový týden patřilo koupaliště Dachovy u Hořic českému Ski klubu z Vysokého nad Jizerou. Jako nepočítaná léta předtím i tentokrát pod vedením Zdeňka Seidla se zde konalo letní lyžařské soustředění. Absolvovalo je 21 dětí a 4 trenéři obou závodních úseků, tzn. běžců i sjezdařů.

První vytrvalostní zkouškou se pro většinu zdravotnějších stal již cyklistický přejezd na místo. Další test, tentokrát dovednosti, představovalo postavení stanů. Pak již následovalo pět dnů plných rychlostních, silových a vytrvalostních prověrek, různých her, soutěží a koupání. Každý den s předem pečlivě naplánovaným programem, počínaje budičkem, konče večerkou. Obědy i večeře byly velmi kvalitní, zajištěny v nedalekém hotelu. Ostatní denní stravu připravoval doprovod přímo v táboře. Nechyběl odpolední výlet do Hořic, indiánský běh na pětrosí farmu, opékání špekáčků. Vyvrcholení zábavy představoval program při táboráku, kde různé úkoly si vymýšlely a připravovaly samy děti. Závěrečná noční show na osvětleném vodním toboganu vyvolala úplnou senzaci.

Každodenní program po budičce, rozcvičce, hygieně a snídani pokračoval úderem deváté sportovní náplní, končící před obědem dle časové rezervy bleskovým vykoupaním. Na odpolední tělesnou zátěž se už všichni „těšili“ a k následnému osvěžení ve vodě museli trenéři své svěřence dokonce „přemlouvat“. Svačinou se přehoupou den do své skutečně zábavnější poloviny, vyplněné už ne tak fyzicky náročnou aktivitou. Po večeři se většinou zapaloval oheň a zbýval dostatek času na volnou zábavu. Ve 22. 00 hodin se i poslední zlobiči odebírali na kutě.

Týden plný sportu a zábavy, proti předcházejícím létům i sluníčka, uplynul jako voda. Závěrečné zhodnocení ukázalo, kolik bodů kdo v té které disciplíně získal a jaké v ní obsadil místo. (Souhrnné výsledky s bodovým ohodnocením byly zveřejněny ve vývěsní skřínce Ski klubu.)

Tečkou za soustředěním se po sbalení tábora a úklidu stala za úmorného vedra strastiplná cyklistická cesta domů. Vytouženého Vysokého dosáhli všichni. Vyčerpaní, ale podle vzájemné sdělovaných zážitků už opět se těšící na Dachovy roku 2000.

Poděkování od Ski klubu za péči o svěřence si zaslouží nejen trenéři a starostlivé svačínářky, ale i rodiče, kteří pomáhali s dopravou a doprovodem.

Za ČSKV
Jiří Doubalík

Přespolní běhy odstartovány

Ve Vysokém nad Jizerou odstartoval v první zářijovou sobotu podzimní seriál přespoláků. Třicátý ročník Běhu okolo Petruškových vrchů - Memorál Františka Žanty byl zařazen jako první lyžařský pohárový závod Krkonošského svazu lyžařů - OLFIN CAR CUP 1999.

Slunečné počasí a přes 40 pořadatelů Ski klubu přivítalo 424 závodníků 16 kategorií. Z našich svěřenců se probjoval na první místo Vítek Ďurďa (ročník 94 a mladší) a Lucie Šaldová v závodě dívek na 500 metrů (ročníky 90 - 91). V závodě veteránů za vysokým rodákem Jiřím Čivným obsadil výborné druhé místo za náš klub startující Josef Tomíček. Na závodech v Nové Pace 5. září vyhrál Martin Saska, druhé místo získala Lucka Šaldová, třetí obsadili Vítek a Jakub Ďurďové a na čtvrtém místě doběhl Ondra Saska. Umístění ostatních z obou závodů je zveřejněno v souhrnných výsledcích ve vývěsní skřínce Ski klubu.

Za Ski klub Jiří Ďoubalík

KČT

3. července 1999 - V 7.00 odjezd z Vysokého do Bakova nad Jizerou. Zde zahajujeme naše putování Pojizeřím. Trasa (25 km): Bakov n. Jiz. - prohlídka hradu Zvířetice - Debrž - Michalovice - prohlídka hradu Michalovická Putna - Podlázky - Bradlec - prohlídka Kosmonos - Horní Stakory - krátery sopky Baba a Dědek -

Trenčín - Bakov nad Jizerou. Putování zakončujeme v Drhlenách přeplaváním rybníku a po osvěžení zastavujeme ještě na Kozákově. Škoda že rozhledna je mimo provoz. Účast 9 členů, počasí slunečné a akce bez jediné chyby.

7. srpna 1999 - Druhý ročník našeho pochodu a cykloturistické akce „Krajem zapadlých vlastenců“. Letos vyšel termín pochodu shodně s naší poutí, a tak příště si musíme dát pozor. Pro rok 2000 chceme připravit něco nového, ale to ukáže čas. Letošní účast 46 pěších a 48 cykloturistů. Počasí uspokojivé, účastníci byli dle vyjádření v naší kronice spokojeni.

24. - 28. srpna 1999 - Putování po České Kanadě a okolí.

1. den - v 17.00 hodin odjezd do Veselí nad Lužnicí. Zde nacházíme příjemné ubytování v chatkách.

2. den - po vydatné snídani z vlastních zásob odjíždíme k převzetí kánoí. Od 9.30 do 17.00 hodin sjíždíme řeku Nežárku zpět do Veselí nad Lužnicí. Zážitek cestou bylo spousta. Nízký stav vody nás nutil jít několika úseky pěšky vodou a lodě za sebou táhnout. V hlubší vodě si někteří vyzkoušeli, co dokáže kánoe a jak rychle se obrací dnem vzhůru. Celý den panovalo hezké slunné počasí, takže občasná koupel byla velice příjemná. Délka trasy 25 km.

3. den - odjíždíme do Třeboně a vydáváme se na trasu kolem rybníka Svět. Jdeme po naučné stezce a při chvilkách

odpočinku si přečteme něco poutavého o tamní přírodě. Přejíždíme do Chlumu u Třeboně a dále pokračujeme pěší túrou do Staňkova. Cesta vede kolem krásných rybníků. V cíli cesty u Staňkovského rybníka i přes silný vítr a ne zrovna teplé počasí se vrháme do vln a chvíli si zaplavíme. Dále přejíždíme do Nové Bystřice. Prohlídka města a ubytování u rybníka Osika. Zde toužebně ubytování v chatkách není, a tak začíná naše oblíbená stavba stanů. Dnešní pěší trasa 26 km.

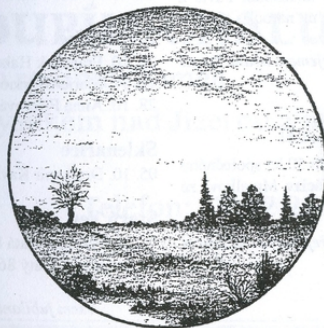
4. den - v noci začíná pršet a v 5.00 máme předčasný budíček od těch, kterým začalo pršet do stanů. Že jsou opět ve vodě, byli radostí celí bez sebe. Ráno se vyčasuje a v 9.00 hodin vyrážíme na další túru. Osika - hrad Landštejn, který nás překvapuje svou rozlohou, z věže je překrásný výhled do okolí. Pokračujeme lesními cestami kolem rybníků do Starého Města a Slavonic. Cestou nacházíme

houby, začínají růst. Prohlídka Slavonic stála za to, z místní věže se nám opět naskytl překrásný výhled. Schody na věž taky stály za to. Přejíždíme do Chmelnice u Cornštejna. Zde se nám daří sehnat nocleh v chatkách. Trasa 24 km.

5. den - příjemné probuzení vůní smaženice z věřejších hub a hurá na trasu. Hrad Cornštejn je otevřen až od 10.00 hodin, nelze čekat, jdeme dál na hrad Bítov, expozice a prohlídka hradu stojí za návštěvu. Přejíždíme do Znojma. Po prohlídce města pokračujeme směrem na Kraví horu - Konice - Popice po vycházkovém okruhu s výhledem do údolí Dyje do Havraníků. Zde jsme pozváni do sklípku a po neplánované ochutnávce vína odjíždíme k domovu. Trasa 25 km.

Akce se zúčastnilo 12 turistů. A závěr? Bylo to nádherné!

Jiří Líbal

Společenská kronika

Sňatek

3. 7. 1999 *Andrea Šecová* z Litvínova a *Tomáš Faško* z Žiliny
31. 7. 1999 *Monika Pomahačová* a *Petr Macháček*, oba z Prahy
11. 8. 1999 *Lea Nováková* z Pardubic a *Tomáš Sedláček* z Rokytnice nad Jizerou
28. 8. 1999 *Zdeňka Večerníková* z Třiče a *František Matoušek* z Vysokého

Hodně štěstí!

Narození

Dne 6. 8. 1999 se manželům Radce a Danielu Slámovým narodila dcera *Michaela*.
Dne 15. 9. 1999 se manželům Pavle a Jindřichovi Školovým narodila dcera *Natálie*

Blahopřejeme a hodně štěstí!

Zlatá svatba

Dne 7. 8. 1999 oslavili 50 let společného života Ingeborg a Václav Metelkovi ze Sklenařic.

Do dalších let přejeme hodně zdraví a štěstí!

Úmrtí

25. 6. 1999 zemřela *Miloslava Špidlenová* z Helkovic ve věku 77 let
2. 7. 1999 zemřel *Josef Šmíd* ze Staré Vsi ve věku 87 let
22. 7. 1999 zemřela *Jiřina Smetanová* ve věku 64 let

Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

11. 09. Štefania Sajdlová 74 let
19. 09. Marie Šaldová 85 let
25. 09. Jiřina Janoušková 73 let
30. 09. Věra Vaverková 86 let
12. 10. Ludmila Hodycová 88 let
14. 10. Blanka Lukášová 78 let
24. 10. Josef Hejral 72 let
25. 10. Libuše Pourová 78 let

Horní Třič

06. 10. František Haken 88 let
19. 10. Marie Nigrinová 74 let
28. 10. Anna Fišerová 85 let

Sklenařice

05. 10. Drahomír Kaván 73 let

Stará Ves

05. 10. Božena Svatá 83 let
26. 10. Karel Svatý 86 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Prodám pozemek
ve Vysokém nad Jizerou
pro stavební účely
Informace na telefonu
0438 / 934 60 nebo
0603 581 905

KOUPÍM CHALUPU
nebo rodinný domek
ve Vysokém nad Jizerou a okolí

Telefon: 0602 255 189

UMĚLÉ NEHTY GELEM

MANIKÚRA

LENKA TOMÍČKOVÁ

512 48 PASEKY NAD JIZEROU

Tel.: 0432 / 52 54 56

0606 955 677